

ἐνέχει ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐκδηλοῖ ἐν μείζονι μέτρῳ τὸν πρὸς ἐναλλαγὴν τῶν δυνάμεων καὶ τῶν ὑλῶν κινήτηριον παράγοντα.

Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Οὐρανοῦ τὰ ἀντικείμενα δὲν ἔχουσι τὸ βάρος, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Καίτοι ἡ μάζα τοῦ σώματος τούτου εἶναι 15άκις μεγαλειτέρα τῆς μάζης τῆς γῆνιου σφαίρας, τὸ βάρος αὐτοῦ εἶναι κατὰ $\frac{1}{14}$ μικρότερον. Ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τὰ σώματα κατὰ τὸ πρῶτον δευτερόλεπτον πίπτουσι μετὰ τῶν $\frac{2}{3}$ περίπου τῆς ταχύτητος, μεθ' ἧς πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὅψει τῆς ἐπιβραδύνσεως ἣν ὑφίστανται ἢ τε πτώσεως καὶ τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐκ τῆς ταχύτητος τῆς περὶ τὸν ἄξονα περιστροφῆς.¹

Ἐκ τῆς μεγάλης περὶ τοὺς πόλους πίεσεως τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν ὁ Μαϊδλερ ὑπελόγισεν εἰς $\frac{1}{10}$, ὁ Οὐζῶ ὑπελόγισε τὴν διάρκειαν τῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτοῦ περιστροφῆς τοῦ Οὐρανοῦ, ἥτις διαρκεῖ πιθανῶς $7\frac{1}{4}$ — $12\frac{1}{2}$ ὥρ. Ὡστε ἀποδεχόμενοι τὸν μέσον ὅρον τῶν ἀριθμῶν τούτων, εὐρίσκουμεν ὅτι ὁ ἥλιος συμπληροῖ τὴν φαινομενικὴν ἡμερησίαν περὶ τὸν Οὐρανὸν κινήσιν αὐτοῦ ἐντὸς 9 ὥρων καὶ 39', ἡ δὲ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἰσημεριῶν ἔχουσι διάρκειαν 4 ὥρων καὶ 49'. Δι' ἡμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς οἵτινες εἴμεθα εἰθισμένοι εἰς τὸ νὰ βλέπωμεν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ ὁρατοῦ μέρους τοῦ οὐρανοῦ ὁλοῦ 12—16 ὥρας, αἱ ἀναλογίαι τῆς διαρκείας τῶν ἡμερῶν ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ φαίνονται ἡμῖν ὅπως ἀκατάλ-

1) Ἡ ταχύτης τῆς πτώσεως σώματος τινος ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ εὐρίσκεται πολλπλασιασμένης τῆς μάζης αὐτοῦ (15) μετὰ τῆς πρώτης ταχύτητος τῆς πτώσεως ἐπὶ τῆς Γῆς (4, 9 μέτρα), καὶ διαιρουμένου τοῦ γινομένου διὰ τοῦ τετραγώνου τῆς ἀποστάσεως τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ Οὐρανοῦ, μετρούμενης εἰς γῆινους ἀκτῖνας, ἦτοι: $14 \times 49 = 73,5 : (4,64 \times 4,64) = 3,413$ μέτρα.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Ἡ μυθιστορία, ἥτις ποιεῖται νῦν πάταγον ἐν Παρισίοις, εἶνε ἡ ἐπιγραφομένη *Τὸ δικαίωμα τοῦ τέκνου* (*Le droit de l'enfant*) τοῦ Γεωργίου Ohnet. Ὁ συγγραφεὺς τοῦ *Maitre de Forges* εἶνε γνωστός, γνωστὰ δ' ἐπίσης καὶ ἀρεταὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ἀρεταί, αἵτινες διακρίνουσι τὴν νέαν μυθιστορίαν. Ἐν αὐτῇ θέμα ἔλαβε τὴν τύχην τῶν τέκνων καὶ τὰ ὀφειλόμενα αὐτοῖς. Τὸ τέκνον ἐν τῇ νέᾳ μυθιστορίᾳ, ἡ θυγάτηρ τοῦ David, ἀναχαίττει αὐτὸν τοῦ νὰ φονεύσῃ τὴν ἀπιστον ἀποδειχθεῖσαν σύζυγον αὐτοῦ καὶ μητέρα τοῦ παιδίου, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον καθ' ἣν στιγμήν ὁ David προὔτιθετο νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ Λουίζαν. Ὁ σύζυγος ἐνταῦθα ὑποχωρεῖ πρὸ τοῦ πατρὸς, ἀναλογιζομένου τί γενήσεται τὸ τέκνον ἀνευ μητρὸς καὶ μανθάνον τόσα κακά. Ἡ μετάνοια δ' εἶτα τῆς συζύγου ἐπιφέρει οὐχὶ τὴν λήθην ἀλλὰ τὴν συγχώρησιν.

Τὸ ἔργον κρίνεται ὡς τῶν ὠραιότερων τοῦ Georges Ohnet.

ληλοὶ πρὸς ὑπαρξιν ὄντων ζώντων. Ἄν ὅμως ἐκτείνωμεν τὰ βλέμματα, καὶ πέραν ἡμῶν καὶ λάβωμεν ὡς μέτρον οὐχὶ τὰς συνηθείας ἡμῶν, ἀλλὰ τὴν γενικὴν κρίσιν, θὰ κατανοήσωμεν ὅτι ἡ ὕλη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ ἐνόργανος ὕλη κέκτνται εὐαισθησίαν πρὸς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ὑπερβαίνουσιν τὴν ἡμετέραν κρίσιν, καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ μίαν στιγμήν χρόνου ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων προκαλεῖ τὸ αὐτὸ ἀποτελέσμα ὅπερ παρ' ἡμῖν ἐντὸς ἐνὸς λεπτοῦ. Πρὸς τούτοις θὰ ἐννοήσωμεν ὅτι καὶ ἡ στιγμιαία ἐπενέργεια τῆς ἀπουσίας τοῦ ἡλίου ἐπενεργεῖ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ καθ' ὃν τρόπον παρ' ἡμῖν ἡ ἀπουσία τοῦ ἡλίου κατορθοῖ τοῦτο μόνον μετὰ ἐν λεπτόν, μετὰ μίαν ὥραν κτλ., ἥτοι ὅτι ἡ ταχεῖα τοῦ ἡλίου φαινομενικὴ κίνησις δύναται νὰ ἐπενεργήσῃ ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ τόσον εὐεργετικῶς, ὅσον καὶ παρ' ἡμῖν ἡ ἐξάκις βραδυτέρα τοῦ ἡλίου κίνησις. Δὸν πρὸς τούτοις ν' ἀναλογισθῶμεν ὅτι ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ, ὅστις ἀποτελεῖται ἐξ ὕλης λεπτῆς, τὰ ἀντικείμενα ἔχουσι τοιαύτην ἀπέναντι τοῦ φωτὸς ιδιότητα, ὥστε οὐ μόνον ἀντανασφᾷ τούτο, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐπενεργείας τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων παράγουσι φῶς, ἐνεκα δὲ τῶν χημικῶν αὐτῶν ιδιοτήτων φαίνονται ὡς αὐτόφωτα.¹ Νομίζομεν δὲ ὅτι δὲν διαπράττο-

1) Τὸ φάσμα τοῦ Οὐρανοῦ, ἔξετασθὲν ὑπὸ τοῦ Σέκκη, εἶναι ὅπως διάφορον τοῦ τῶν πλανητῶν, οἵτινες ἔχουσι φῶς μόνον ἐξ ἀντανεκλάσεως προσερχόμενον, ὡς ἔχον ἐν τῷ πρασίῳ κυανῷ σκοτεινὴν ραβδώσιν, μὴ συμπίπτουσιν ὅμως μετὰ τῆς ραβδώσεως F, καὶ ἐτέραν ὁμοίαν ἐν τῷ πρασίῳ παρὰ τὴν ραβδῶσιν E. Ἐκείθεν τὸ φάσμα τοῦ Οὐρανοῦ περυσιάζει κενόν, ἐκτεινόμενον πέραν τῆς ραβδώσεως D, οὕτως ὥστε τὸ ὀχρὸν χρῶμα ἐλλείπει· τὸ ἐρυθρὸν εἶναι λίαν ἀσθενές. Ἐκ τῆς ἀπορροφητικῆς ταύτης δυνάμεως, θύμα τῆς ὁποίας πίπτει τὸ ὀχρὸν χρῶμα τοῦ ἡλίου, ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ φῶς τοῦ Οὐρανοῦ κέκτνται σημαντικὴν δυνάμιν ἐκπομπῆς, οὕσαν μείζονα τῆς τοῦ ἀντανεκλωμένου φωτός!

* *

Αἱ ἀνασκευαὶ τῶν Δελφῶν, αἵτινες γίνονται ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς Σχολῆς διευθύνοντος αὐτὰς τοῦ κ. Homolle, φαίνεται ὅτι θ' ἀποδείξωσι πολλοὺς θησαυροὺς καὶ θὰ πλησιάσονται κατὰ τὴν σπουδαιότητα τὰς ἄλλοτε γενομένας ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ τῆς ἐν Ἀθήναις Γερμανικῆς σχολῆς διευθύνοντος αὐτὰς τοῦ κ. D. Gustaw Hirschfeld. Οὗ πρὸ πολλοῦ ἀνεκαλύφθη ὁ ὕμνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ ἰδοὺ ἀνακαλύπτονται αἱ μετόπαι τοῦ αὐτοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ περιφήμου χρηστηρίου τῆς ἀρχαιότητος, αἱ δὲ μετόπαι αὗται παριστῶσι γυμνοὺς ἐφίππους νεανίσκους καλλιστῆς τέχνης. Πλείονες πληροφορίες περὶ τῆς σπουδαιότητος ταύτης ἀνακαλύψεως οὐχ ὑπάρχουσιν, ἅτε τῆς γαλλικῆς σχολῆς ἀποκρυπτούσης τὰ κατ' αὐτὴν, ἐπιφυλασσομένης δὲ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῶν ὑπ' αὐτῆς ταύτης, εἴτε ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρισίοις διὰ τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς, ὡς ἐγένετο περὶ τοῦ ὕμνου τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴτε διὰ τοῦ περιοδικοῦ αὐτῆς συγγράμματος *Correspondance Hellénique*.

* *

Περιεργότατον βιβλίον ἐξεδόθη κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις ὑπὸ Montaille, ἐπιγραφόμενον δὲ *Le Costume féminin depuis*

μεν σφάλμα λογικῆς ἀποδίδοντες τῇ ὕλῃ τοῦ κόσμου τούτου δύναμιν ἀναπτύξεως, ἥτις παραμένει ὑπολανθάνουσα ἐν τῇ ὕλῃ τῆς Γῆς.

Ἄν ὁ Οὐρανὸς ἔχει ὡς κατοίκους ὄντα διανοούμενα, ἢ διάνοια αὐτῶν εὐρίσκεται ἐν βαθμίδι ἀναπτύξεως τοιαύτη, ἐν οἷα ἡμεῖς μετὰ τῆς ἀγροίκου καὶ βαρείας ἡμῶν φιληδονίας τόσον ὀλίγον θά ἡδυνάμεθα νὰ ζήσωμεν, ὅσον καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανοῦ μετὰ τοῦ λεπτοῦ αὐτῶν ὀργανισμοῦ θά ἡδύναντο νὰ ὑποστώσι τὸ ἐκτυφλωτικὸν φῶς τοῦ ἡμετέρου ἡλίου... Ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ θέμα ἡμῶν λέγομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ ἢ ἐκ τῆς ταχείας ἐναλλαγῆς ἡμέρας καὶ νυκτὸς προερχομένη ἀντίθεσις εἶναι ἐλαχίστη, οὐχὶ κυρίως διότι αἱ νύκτες αὐτοῦ φωτίζονται ὑπὸ πολλῶν σεληνῶν, ἀλλὰ διότι ἡ νύξ δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα τοῦ σκότους, καθότι ὁ Οὐρανὸς τηρεῖ ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀπὸ τοῦ ἡλίου λαμβανόμενον φῶς, κατὰ δὲ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας ἐκπέμπει αὐτὸ ὑποιδιάζουσαν μορφήν (χρῶμα). Ἐν τούτοις ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ ὑπάρχουσιν ἐποχαί, καθ' ὅς ὁ ἥλιος ἐπὶ ἐβδομάδας, ἐπὶ μῆνας καὶ δὴ καὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν μένει ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἐκλείπων ὡσαύτως ἐπὶ ἀνάλογα χρονικὰ διαστήματα. Ὅπως ὁ ἀναγνώστης κατανόησιν τοῦτο, θά ἐξετάσωμεν τὴν τροχίαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τὴν μοναδικὴν ἐν τῷ πλανητικῷ συστήματι θέσιν τοῦ ἀξονος αὐτοῦ.

Ὁ Οὐρανός, ὡς πάντες οἱ πλανῆται, κινεῖται περὶ τὸν ἥλιον ἐκ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολάς, συμπληροῖ δὲ τὴν περιφορὰν αὐτοῦ ἐντὸς 84 ἐτῶν 7 ἡμερῶν καὶ 10 ὥρῶν. Ἀλλ' αἱ ὥραι τοῦ ἔτους διαδέχονται ἀλλήλας ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ κατὰ τρόπον ὅλως ἰδιάζοντα. Ὡς γνωστὸν ὁ ἀξὼν τῆς γῆς εἶναι κατὰ τοιοῦτον τρόπον κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίᾳς αὐτῆς, ὥστε σχηματίζει μετ' αὐτοῦ γωνίαν 66 1/2 μοιρῶν. Τούτου ἔνεκεν ὁ ἥλιος κατὰ τὸ

θέρος δὲν ἀνέρχεται ἄνωθεν τῶν 23 1/2 μοιρῶν ἄνωθεν τοῦ ἰσημερινοῦ, κατὰ δὲ τὸν χειμῶνα δὲν κατέρχεται κάτωθεν τῶν 23 1/2 ὡσαύτως μοιρῶν, οὕτω δὲ ἡ διακεκαυμένη ζώνη κεῖται μεταξὺ τῶν δύο τροπικῶν, ἔχει δὲ πλάτος 66 1/2 μοιρῶν. Ἀλλ' ἂν ὑποθέσωμεν τὸν ἀξὼνα τῆς Γῆς σχηματίζοντα κλίσιν μεγαλειτέραν καὶ 30 ἢ 50, οἱ τροπικοὶ θ' ἀφίσταντο τοῦ ἰσημερινοῦ κατὰ ἀνάλογον ἀριθμὸν μοιρῶν, τὸ δὲ εὔρος τῆς διακεκαυμένης ζώνης ἀναλόγως θά νύξάνετο. Φαντασθῶμεν ἥδη τὸν γήινον ἀξὼνα σχηματίζοντα μετὰ τῆς ἐκλείπτικῆς, ἥτοι τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίᾳς τῆς Γῆς, γωνίαν 820. ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει οἱ μὲν τροπικοὶ θά μεθίσταντο σχεδὸν εἰς τοὺς πόλους, οἱ δὲ πολικοὶ κύκλοι σχεδὸν εἰς τὸν ἰσημερινὸν καὶ ἡ διακεκαυμένη ζώνη θά ἐξετείνετο σχεδὸν μέχρι τῶν πόλων, ἐκλείποντος οὕτω τοῦ ἐν αὐταῖς διαρκοῦς ψύχους. Ὡσαύτως ἡ πολικὴ νύξ θά ἐξετείνετο μέχρι τῶν περὶ τὸν ἰσημερινὸν σημείων, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ πολικὴ ἡμέρα κατὰ τὸ θέρος. Ἄν ἥδη μεταφέρωμεν νοερώς τὴν εἰκόνα ταύτην τῆς μετὰ τοῦ ἐπιπέδου τῆς τροχίᾳς γωνίας τοῦ ἀξονος ἐπὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ἔχομεν ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα τῆς θέσεως τοῦ ἀξονος καὶ τὴν ἀστρονομικὴν παράστασιν τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἐκάστη τῶν ὁποίων διαρκεῖ 21 ἔτη. Ἐν τῷ βορείῳ αὐτοῦ πόλῳ κατὰ τὸ θέρος ὁ ἥλιος ἀνέρχεται μέχρι τοῦ Zenith, ἡ δὲ ἡμέρα διαρκεῖ 42 ἔτη γῆϊνα, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἐν τῷ νοτίῳ πόλῳ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα επικρατεῖ νύξ. Τακτικὴ ἐναλλαγὴ ἡμέρας καὶ νυκτὸς συμβαίνει μόνον ἐν ζώνῃ περὶ τὸν ἰσημερινόν, ἔχουσα πλάτος 16 μοιρῶν. Ἐκεῖθεν δὲ ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ ἔχουσι τὴν ἐξῆς διάρκειαν :

la Gauloise jusqu'à nos jours. Ὁ πρῶτος τόμος ἐνέχει τὰ περὶ τῶν ἀμφοτέρων τῶν γυναικῶν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ Δουδεδίκου ΙΣΤ. Αἱ κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀμφοτέραι τῶν γυναικῶν παρουσιάζουσι πολλὰς τὰς ποικιλίας.

* *

Ὁ πύργος τοῦ Eiffel οὐκ ἔχ' καθέυδεν τοὺς ἄγγλους, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐδηλώθη, ἐφ' ᾧ καὶ προβαίνουσι εἰς ἀνέγερσιν τοιοῦτου ἐν τόπῳ καλουμένῳ Wembey μετὰ τῶν Δουδίνου καὶ Harrow, διαβεβημένῳ δὲ ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ Blent. Ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἀσχοιοῦνται ἤδη ἑκατὸν πεντήκοντα ἐργάται πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ πύργου, ὑψηλοτέρου τοῦ ἐν Παρίσις. Τὸ σχέδιον ἐγένετο ὑπὸ τοῦ A. W. Stewart, μετερρουθμισθὲν δὲ ἐν ταῖς λεπτομερείαις ὑπὸ τοῦ Benjamin Baker, ἐκτελεστής δ' αὐτοῦ εἶνε ὁ Edward Watkin. Ὁ πύργος οὗτος, ὅστις ἐκλήθη πύργος Watkin, θὰ ἔχῃ ὕψος 350 μέτρων, περατωθήσεται δὲ κατὰ τοὺς πιθανωτέρους ὑπολογισμοὺς κατὰ τὸ 1895. Ἡ ὅλη δαπάνη αὐτοῦ θ' ἀνέλθῃ εἰς 6,000,000 φράγκων.

* *

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου κ. Λάττας περιῆλθεν ἄρτι τὸν τε Νέον καὶ τὸν Παλαιὸν Κόσμον, τὴν Ἀμερικὴν

καὶ τὴν Ἀσίαν. Τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ προτίθεται ὁ εὐφραδὴς ἱεράρχης νὰ ἐκδῇ ἐν ἰδιαιτέρῳ βιβλίῳ. Τὸ βιβλίον τοῦτο θά περιέχῃ πολλὰς περιγραφὰς τῶν μερῶν ἃ ἐπισκέψατο ὁ κ. Δ. Λάττας.

* *

Ὁ κ. Πλάτων Δρακούλης ἐξέδωκεν ἄρτι ἐν Ἀθήναις φιλοσοφικὸν σύγγραμμα ἐπιγραφόμενον *Φῶς ἐκ τῶν ἑνδον.* Ὁ αὐτὸς ἐξέδωκε πρό τινων ἡμερῶν καὶ νέον βιβλίον ἐπιγραφόμενον *Ἵγρινη καὶ Ἡθική*, ἐν ᾧ ἐν ἄλλοις καταφέρεται κατὰ τῆς κρεωφαγίας. Ἡ κρεωφαγία κατὰ τὸν κ. Δρακούλην εἶνε ἀναξία ἀνθρώπου ἐπιδιώκοντος ἐν ἰδανικόν, ποθοῦντος ν' ἀναπτύξῃ τὰς δυνάμεις ὅλας καὶ νὰ βελτιώσῃ ἑαυτόν. Ἵγρινὴ καὶ ἥθικὴ μόνον ἐν τῇ φυτοφαγίᾳ ἔγκειται ὑπὲρ τῆς ἀναιμάκτου ταύτης διαίτης προσάγει πολλὰ ἐπιχειρήματα ὁ συγγραφεύς. Ἐν τῷ ἐξωφύλλῳ δημοσιεύεται ἡ εἰκὼν τοῦ συγγραφῆως πιστοτάτη, ἥτις κατὰ τινὰ ἀττικὴν ἐφημερίδα εἶνε εὐχλωτότατον ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τῆς φυτοφαγίας, διότι δι' αὐτῆς ὁ κ. Δρακούλης ἀπέκτησεν οὐ μόνον ὑγίειαν ἀκλόνητον καὶ εὐρωστίαν, ἀλλὰ καὶ γαλήνην χαρακτηριστικῶν, προδίδουσιν ἔξοχον διαύγειαν καὶ ἡμερότητα ψυχῆς.

Ἀλλὰ τὸ βιβλίον τοῦτο ὑπενθυμίζει ἡμῖν τὸν κ. Λυκόρταν, ὃν εἶχομεν πρό τινων ἐτῶν καὶ ἡμεῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀνα-

Ἐν τῇ	300	πλάτους	13	ἔτη γήινῃ
»	400	»	18	»
»	500	»	23	»
»	600	»	27	»
»	700	»	32	»
»	800	»	37	»
»	900	»	42	»

Διὰ τὴν ἡμετέραν γῆν τοιαῦται συνθῆκαι θὰ ἵσαν ἀφόρητοι, καὶ ἂν ἔτι διήρκουν ἐξ μόνον μῆνας. Ἀφ' ἐνδὸς μὲν ἡ μεγίστη ἐπενέργεια, ἣν ἐξασκει ὁ ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ἐτέρου ἡ ὑπερμετρος ἐκ τοῦ ἡλίου ἐξάρτησις τῶν ἐπ' αὐτῆς ὀργανικῶν ὄντων θ' ἀποτελοῦν τὴν ἄμεσον αἰτίαν τοῦ ὁλέθρου αὐτῶν, εὐθύς ὥς ἡ γῆ προσελάμβανε κλίσιν τοῦ ἄξονος ἐπὶ τῆς ἐκλειπτικῆς τοιαύτην, οἷα ἡ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐν τῷ ὑψηλῷ ὅμως κοσμικῷ τούτῳ σώματι ὁ ἥλιος ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ἐπενέργειας τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ ἐνεργεῖ 368κις, ἀσθενέστερον, ὑπὸ δὲ τὴν ἐποψιν τῆς ἐλκτικῆς αὐτοῦ δυνάμεως 676κις ἀσθενέστερον. Ὡστε ἐκεῖ τὰ ὄντα ἀπέναντι τοῦ ἡλίου εἶναι τοσάκις μᾶλλον ἀνεξάρτητα. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Οὐρανὸς παράγει τόσῃν θερμότητι ὅσον καὶ ψῶς, αἱ ἀντιθέσεις, αἱ ἐκ τῆς παρουσίας ἢ ἀπουσίας τοῦ ἡλίου πηγάζουσαι εἶναι ἥττον ὀξεῖαι, καὶ τούτου ἔνεκεν ἀσίμωτον βλαβεράν ἐπενέργειαν ἐξασκοῦσιν ἐπὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ ζώντων ὄντων. Ἡ κοσμικὴ φύσις τηρεῖ ἐν τῷ ὅλῳ σχηματισμῷ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος βαθμίδας αὐτοπαρξίας, ἐξ ὧν ἀρύεται πάντοτε βοήθειαν. Καὶ ἐπὶ τῆς γῆς δὲ ὑφίστανται ἀναλογίαι τῆς προϊούσης ταύτης αὐτοπαρξίας, ἐξ ἧς ὅσῳ μειζων εἶναι ἡ δύναμις τῆς ἐκ τῶν ἔνδον ἀναπτύξεως, τόσον μικροτέρα καθίσταται ἡ ἀνάγκη τῆς ἐκ τῶν ἔξω βοηθείας. Τὸ ζῶον ἔρχεται ἐν τῷ κόσμῳ ἐνδεδυμένον καὶ ὠπλισμένον, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος γεννᾶ-

ται γυμνός, τὸ δὲ ζῶον κατὰ τὸν μῦθον δὲν ἠδύνατο ἐν ἀρχῇ νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ὑφίσταται, ἐνῶ εἶχε τόσον φοβεράς ἐλλείψεις. Καὶ ἡμεῖς οἱ περιορισμένοι κάτοικοι τῆς γῆς δὲν δυνάμεθα νὰ κατανοήσωμεν πῶς ὁ Οὐρανὸς μετὰ τοιαύτης τοῦ ἄξονος κλίσεως καὶ τοσαύτης ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀποστάσεως, αἵτινες θὰ καθίστων τὴν γῆν ἀόλιαν, δύναται νὰ ἐγκλείῃ κόσμον πλάσμάτων, ὄντων καὶ στοιχείων τελείων, ἅτινα ἐξ ἑαυτῶν ἀναπτύσσουσιν ἐκεῖνο, ὅπερ ἡ βοηθὸς χεὶρ τῆς μητρὸς φύσεως φαίνεται παρέχουσα αὐτοῖς ἐξωθεν. Ἡ ἀρχὴ ὅτι ἐν τῷ σχηματισμῷ τοῦ πλανητικοῦ συστήματος εἶναι ἀποτετυπωμένη ἡ ιδέα τῆς προόδου, οὐδέποτε βεβαίως ἀποδεικνύσεται συμπερασματικῶς, οὐχ ἥττον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀξίωμα τοῦ πρακτικοῦ, ἥτοι τοῦ ἐλευθέρου πνεύματος. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δεχθώμεν ὅτι ἡ κοσμικὴ φύσις ἐξέφρασεν ἐπὶ τῆς γῆς πάντα, ὅσα ἐκδηλοῖ προοδευτικῶς ἀπὸ τοῦ Ἐρμου μέχρι τοῦ Ποσειδῶνος. Τὸ ἐλεύθερον πνεῦμα, ὅπερ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς γῆς, δημιουργεῖ ιδεώδη, ἅτινα οὔτε παρέχει, οὔτε δύναται νὰ παράσῃ ἡ γῆ ἐξ ἑαυτῆς.

Βέβαιον εἶναι ὅτι ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων πλανητῶν ὁ κόσμος τοῦ νοητοῦ ἐγγίζει ἐπαρκῶς πρὸς τὸν κόσμον τοῦ ιδεώδους, ὅπως φαυνομενικῶς καθίσταται τὰ μέγιστα ὅμοιος πρὸς αὐτόν, ἂν μὴ καὶ ὅλως πρὸς αὐτόν συνταυτίζηται, τοιοῦτον δὲ κόσμον, κείμενον κατὰ μίαν βαθμίδα κατωτέρω τοῦ Ποσειδῶνος θὰ εἶχομεν ἐν τῷ Οὐρανῷ, ἂν μὴ ἀντιλέγωσιν εἰς τοῦτο οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικοί.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ).

N. M.

πτύσσοντα ἐνώπιον εἰδικῆς ἐπιτροπῆς τὴν θεωρίαν αὐτοῦ περὶ κινήσεως τῶν σωμάτων, ἣν πρότερον διὰ ἀγγελιῶν ἐκ Λειψίας διεσάλπιζε. Τὰς θεωρίας αὐτοῦ ὁ νέος Νεύτων ἀνέπτυξεν ἄρτι ἐν τῷ ἐν Ἀθήναις Φιλολογικῷ Συλλόγῳ Παργασσῷ ἐν κύκλῳ ἐπιστημῶν καὶ λογίων. Κατὰ τὸν κ. Λυκόρταν πᾶν μόνον τῆς ὕλης κέκτηται ἐμφυτον κίνησιν κατὰ γραμμὴν καμπύλην—εὐθείας μὴ ὑπαρχούσης ἐν τῇ φύσει—ἐπ' αὐτοῦ δὲ στηριζόμενος προσπαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ σύστημα τῆς κινήσεως τῶν κόσμων, ἀπορρίπτων πάσας τὰς μέχρι τούδε περὶ τοῦ σύμπαντος ἄλλας θεωρίας. Ὁ κ. Λυκόρτας μεταφράζει ἤδη τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ, ὅπερ ἐξέδωκεν ἐλληνιστί, καὶ γαλλιστί, προτιθέμενος νὰ ὑποβάλῃ αὐτὸ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν ἐν Παρισίαις. Ἰδού λοιπὸν ὅτι ἀπεκτίσκαμεν δύο ἀναμορφωτάς, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῶν μαθηματικῶν.

* *

Πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἔχουσιν αἱ πληροφορίες αἱ, ἐπιστρέψας ἐξ Ἀταλάντης εἰς Ἀθήνας ὁ καθηγητὴς κ. Ζησίου, ὅστις ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπουργείου πρὸς εξέτασιν τοῦ ζητήματος τῶν ἀγιογραφημάτων καὶ λοιπῶν εἰκόνων τῆς ὑπὸ τῶν τελευταίων σεισμῶν καταστραφείσης μονῆς, Μελεσσίνης καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχαίων τῆς Λοκρίδος κῶν, ἐγνωμοδότησεν ὅτι αἱ εἰκόνες

τῆς μονῆς Μελεσσίνης χρονολογοῦνται ἀπὸ τοῦ ἔτους 1599, ὅτε ἐγράψεν αὐτὰς ὁ ζωγράφος Κακαρθὴς Ναυπλίου. Τὸ κτίριον ὅμως εἶνε ἀρχαιότερον ὥς καὶ τὸ παρὰ τὴν μονὴν παρακλήσιον τῆς Παναγίας, ὅστις τὰ ἀγιογραφημάτα εἶσιν ἔτι ἀρχαιότερα.

Ὁ κ. Ζησίου ἀπεκόμισε τεμάχιον τοῖχου, ἐπ' οὗ παρίσταται ὁ Ἰησοῦς κατατιθέμενος ἐν τῷ τάφῳ, ἐκατέρωθεν δ' αὐτοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ὁ Ἰωάννης. Ἡ μονὴ τῆς Μελεσσίνης ἐκέκμητο καὶ ἐσταυρωμένον σπανίας βυζαντινῆς τέχνης καὶ μεγάλης ἀξίας, διασωθέντα μετὰ τῶν συμβόλων τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς εἰκόνος τῆς Παναγίας, ἀλλ' οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ χωρικοὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ στέργουσι νὰ στερηθῶσιν αὐτῶν, ἵνα κατατεθῶσι τὰ κειμήλια ταῦτα ἐν τῷ μουσεῖῳ πρὸς διάσωσιν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ χωρίῳ Ἀγίῳ Κωνσταντίνῳ, ἐνθα ὑπάρχει καὶ ἐσώθη ἡ εὐρεθεῖσα ὡς λέγεται ἐκεῖ εἰκὼν τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου, βυζαντινῆς καὶ αὐτῆς τέχνης. Ἐν Λοκρίδι ὑπάρχουσιν, ἐπίσης καὶ ἄλλαι ἀρχαιότητες βυζαντιναί, αἵτινες εὐτυχῶς οὐδὲν ἔπαθον.

* *

Ὁ Ἀρμάνδος Silvestre νέον ἐξέδωκεν ἄρτι μυθιστόρημα ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *La Cosake*, ἐν ᾧ χαριέσταται περιγραφαὶ φέρονται.

O. A.